

Емануел Жуан

Безконечното самоубийство

I think about tomorrow
please let me sleep.
As I slipdown the window

The Cure¹

1. „Мисля си за утре// моля, не прекъсвай моя сън// щом прозореца прекрача аз навън“
(Дъ Кюър из „Приспивна песен“) б.пр.

Войната избухна с моето самоубийство. Впрочем, „избухна“ е твърде силна дума. Да кажем, че започна. Никой друг, освен мен, не забеляза това. Във всекидневната бях вързал едно въже за куката, която предните наематели бяха използвали, за да окачат на нея полюлей; клупа, на който щях да се обеса не беше издържан стилно докрай – от естетическа гледна точка можеше да се желае, – но щеше да ме издържи. Това беше всичко, което исках от него. Издърпах ниската масичка под бесилото. После пъхнах главата си в клупа.

Не оставях никакво прощално писмо. Беше безсмислено. Никой нямаше да ме оплаква. Никой нямаше да се пита защо го бях направил. А и не си струваше заради мен някой да се мъчи да разчете последните ми дълбоко философски размишления, относно безсмислието на живота, суетата на света, мръсните коридори на политиката и властта, погрома в интимния живот... Щеше да бъде напълно загубено време за всички.

Светлините в стаята бяха угасени, отблъснах се с тласък, за да преобърна ниската масичка. И чух как шийните ми прешлени изпращаха.

След това... След това имах на разположение цяла нощ, за да се питам какво става.

Не бях пропуснал моето самоубийство. Не, беше станало нещо много по-лошо. От чисто техническа гледна точка, всичко бе минало чудесно. Масата се беше преобърнала; куката, забита в тавана, не беше поддала; въжето не се беше развързало. Както бе предвидено, примката не ми позволяваше да дишам – благодарение на силното дръпване, увисвайки надолу, аз си бях счупил врата. И по оставените следи бях имал възможността да се уверя, че легендите за последното изпускане на обесените не са никакви легенди.

Аз не бях пропуснал моето самоубийство, но и не бях успял да го направя. Всичко щеше да започне отначало. Както обикновено, всичко, което предприемах, започваше с непредвидими и мъчителни последици. И както обикновено, никой нямаше да ми повярва, ако разкажех онова, което ми се беше случило. Но аз действително бях жив, полюлявах се глупаво посред нощта в края на въжето, точно в центъра на всекидневната. И ми беше невъзможно да спя. В продължение на цял половин час повдигах едната си ръка, мъчейки се да развържа единия от двата възела – онзи, който ме стягаше за врата, или другия, с който бях завързал въжето. Напразни усилия. Дори и стаята не бе напълно тъмна: цареше някакъв мастилено синкав полумрак, поради светлините от уличните лампи и рекламите, промъкващи се през щорите. Донякъде и колите нарушаваха прословутата гробна тишина, предвидена да цари по време на

моята смърт. Не, съвсем явно, аз все още нямаше да умра.

Нощта се оказа безкрайна, много по-дълга, отколкото една безсънна нощ. Кой щеше да дойде да ме потърси? Кой щеше да се сети за мене? Перспективата да прекарам следващия ден така, после следващата нощ, и по-следващия ден, и... докога щях да продължавам да вися в това абсурдно положение?

Не чувствах особени болки, може би гърлото ми бе стегнато малко повече от обикновено. Но съзнанието ми за смешното състояние и гротескната ми физиономия – а имах достатъчно време да помисля добре за това, – нараняваха възвърнатото ми честолюбие. Висящ език, посинели черти на лицето, отпусната на гърдите глава...

Намериха ме едва два дена по-късно. Лекарите се заинтересуваха много от мен, макар че „леглото“, което ми определиха, не беше нищо друго, освен един дюшек, хвърлен на един нар в някакво отделение. Без да снижи тон, медицинската сестра напразно ми обясняваше, че на двамата старци, които разделяха с мен тясното помещение единият отгоре, а другият отдолу, не им оставало много да живеят. Това не ме накара да се почувствам кой знае колко горд. Знаех, че агонията на двамата болни можеше да продължи буквално до безкрай, затова и не очаквах скоро да престане историята с тънката струйка урина, която всяка нощ към три часа потичаше от нара над мене.

Изследвания, тестове, рентген, проби... „Вие би трябвало да сте мъртъв!“ „На кого го казвате?!“ Журналисти, досадници, полиция, всякакви луди... „Самоубийството е незаконно, ще ви се наложи да заплатите глоба от...“ „Разкажете ни как стана?“ „Ами, знаете ли, нещастен случай. Оправях някакво въже и всичко се получи от само себе си...“ „Как е в смъртта?“ „Синьо, с лъскави мъниста!“

Вече не можех да си въртя главата. Бяха ми обещали, че ще сменят ортопедическата шина, която придържаше тила ми изправен, с някоя по-нова; но знаех, че поради липса на средства, болничното заведение ме беше обрекло за дълго да лежа прикован към този халтав миш-маш, свързан с дървени нитове, стоманени нишки и ленти от велпапе. Дори и да исках да кажа на жадните за сензация тълпи причината, поради която се намирах в това положение – с изпънат врат като някой тежко ранен от шрапнел военен, – щях да съм неспособен да го направя. Най-напред, защото аз не знаех общо взето всичко, което се отнасяше до моя случай, освен някои възклицания от рода на: „изумителен!“ „невъзможен!“ „луд!“ „блъфира, сигурен съм в това!“ казани от лекарите, които ме бяха лекували; а после, защото Службите за Сигурност се бяха настанили

още на втория ден, за да следят нито една подробност да не може да се промъкне извън стените на болницата, и то дори от точно определени стаи на болницата.

Твърде късно стана ясно, че няма да ми позволят да започна наново работа.

– Но това е невъзможно! – извиках, когато един офицер от Службите за Сигурност дойде официално да уведоми. – Разберете, аз не държа толкова да се връщам и да следя каква е продукцията и качеството на готовата конфекция, но иначе как ще се оправя? Вие казвате, че ви дължа пари, а ще се наложи да оправям и разноските в болницата, и...

Страхувам се, че всички тези въпроси въобще не подлежат на разискване – Ние дълго обмисляхме вашия случай, решихме да съобщим на пресата, че не сте издържали и току-що сте умрели от раните си. Това е най-логичното решение и по мое мнение – най-доброто. То ни дава пълна свобода да изучим вашия случай с най-голямо усърдие.

Останах зяпнал. Наблюдавах с изумление това дребно човече, облечено в тъмносиня униформа, което ясно и откровено ми заявяваше, че съм мъртъв и че вече не принадлежа на себе си. Тоест – поемах всички лоши последствия от самоубийството и няхах никаква полза.

– Но какво става в края на краищата? – успях най-сетне да проговоря. – Никой нищо не ми казва! С какво право се крият от мен резултатите от изследванията, които пряко ме засягат? И то резултати, за които имам пълното основание да смятам, че са особено важни?

– Ние притежаваме всички права над вас! – напомни ми човекът от Сигурността.

Никога досега не бях чувал заявление, направено с такъв тон и такава студенина, надявах се, че скоро няма да се повтори. Отпуснах се на нара. Старецът отдолу тихичко стенеше: изпаднал в безсъзнание от месеци, той не можеше да представлява каквато и да е опасност за Държавата и нейната полиция. Колкото до неможещият да се съдържа отгоре, бяха решили в крайна сметка да го преместят в друго отделение, където, така поне си представях, случаят му със сигурност щеше да вдъхнови цяла дузина водопроводчици. Всичко беше отлично, както обикновено. Със специално благоволение аз ползвах дори възглавница, чието предназначение бе тилът ми да си отпочива на нея – тил, който въобще не чувствах, няхах никакви сетивни усещания за него, – тоест, беше безполезно да си отпочива. – Имате късмет – подхвърли ми човекът от Службите за Сигурност. – Голям, голям късмет. Ние не можем да ви ексекутираме.

Тези думи ми дадоха материал за размисъл в продължение на дни. Административният персонал на болницата реши, че ще е по-добре да ме дари с нов съсед отгоре – някакво неразговорливо и вгълбено в себе си дете, което прекарваше дните си като се въртеше наляво надясно и през цялото време си тананикаше мелодийки, навяващи мисълта за флегматична, рееща се музика, композирана от разтреперало се кенгуру, и документален филм, посветен на хидравличните преси. А през нощта беше още по-лошо...

И все пак, въпреки тази неблагоприятна заобикаляща ме среда, аз размишлявах.

Реших да направя нов опит.

Не чак толкова зрелищен, колкото предния, ами най-вече опит, който с нищо да не ме постави отново в подобно положение на мъчително чакане като онова, което бях преживял цели четиридесет и осем часа. Исках с този нов опит най-сетне да се измъкна от всичко това. Да се махна, да намеря покой. Да свърша завинаги с тези безсмислени отивания и връщания, независимо дали ставаше въпрос за тези в болницата или други, които ги бяха предхождали. Исках да приключа с тези милиони стъпки без значение по коридорите, правени от хора без значение, които трябваше да отидат от едно място без значение, до друго място без значение, за да свършат някаква работа напълно лишена от смисъл... Обстановката не ми беше позната и трябваше повече от седмица, докато свикна да се оправям с лабиринта от претъпкани коридори, в стаи, нахвърляни на пръв поглед съвсем случайно една до друга, и по стълбища, които сякаш водеха чисто и просто до други стълбища. В огромното здание цареше такъв хаос, че не ми бе никак трудно да открадна нужната смъртоносна доза морфин от количката на една санитарка; изпитвах известни угризения при мисълта, че дузина болни, лишени от всекидневните болкоуспокоителни, ще прекарат утрешния ден в адски мъки и ще агонизират; но такъв беше законът на джунглата: никога не се колебай да удариш някого, особено ако той е по-слабият. И още повече, ако не се знае откъде ще бъде нанесен удара.

Върнах се обратно на моето легло като скрих спринцовката и ампулите под пижамата си в малка платнена торбичка /на десния ми ръкав дори можеше горе-долу да се прочете прозиращото отдолу ЧИСТО КОЛУМБИЙСКО КАФЕ; Държавата никога не пропускаше нито една възможност за възстановяване/. Несвикнал с такива дребни кражби, аз навярно съм имал явната физиономия на конспиратор, но никой не ми обърна внимание и не ме спря.

Можеше въобще да не чакам падането на нощта; крушките от четиридесет вата светеха постоянно и всичко това винаги бе осветено, тоест – от зори до здрачаване, в стаите цареше полумрак. Счуших ампулите и започнах да издърпвам морфина, както бях забелязал че правят санитарките. Обърнат към стената, за да не могат да ме видят, аз излях доста от ампулите в постелката. Пазачът, прикрепен като помощник към лекуващите ме, спеше в един стол пред входа на стаята, и нищо не видя; ако успееш, каквото бях замислил, лошо му се пишеше.

Потърсих вената при свивката на левия лакът, забих иглата дълбоко в нея. И това направих аз, който винаги изпитвах страх от инжекции.

Събудих се три дена по-късно.

Бяха ми сменили стаята, а аз не бях успял да ги измамя. Цели четири квадратни метра само за мене. Мислех си, че сънувам. Разбира се, в сегашната ми ситуация имаше неудобни моменти, извън всякаква логика с подобрените условия. Най-напред, аз бях овързан за леглото /този път истинско легло/ с ремъци, здраво закрепени към металната пружина. Тръбички излизаха от ноздрите и от устата ми, някакъв капкомер и система бяха вкарани в същата вена, в която бях инжектирал морфина. И един катинар, голям колкото двата ми юмука, висеше на вратата.

Те не дойдоха веднага. Насочената към мен камера навярно ги беше осведомила за моето пробуждане, но не беше нужно те да се преместват и да изминават разстояния, за да следят жалките ми движения.

За пореден път имах възможността да размишлявам над този афоризъм на Чоран², който, както толкова други, от години бе станал мой спътник в живота: „Човек започва да се страхува от бъдещето едва тогава, когато разбере, че не може да си отиде от живота в желания момент“. Дълги часове си играех на криеница с обектива на камерата, в чието око рискувах да открия отражението на жалката си физиономия, тази на един човешки индивид в повече, тази – на едно никому ненужно животно, което не бях успял да убия. Вече не изпитвах ни най-малка тъга, а просто една огромна изнемощялост, една преумора, която ме беше оставила без никакви сили. Този свят, който аз не обичах, не желаше да се раздели с човека, когото не исках да бъде. Само на богатите бе позволено да правят, каквото си искат. Вдигайки олелия до бога, и петимата влязоха в онзи момент на деня, в който предполагах, че е пет или шест часа следобед. Човекът с каскета и униформата бе първият, който

2. Чоран, Емил Мишел – френско езичен писател и есеист от румънски произход, роден 1911 г. /бел. прев./

заговори с твърд и сух глас, както бях предвидил: – Откакто пристигнахте, в тази болница станаха три други несполучливи опита за насилствена смърт. Чакам. Той чакаше. Така значи?! – Хм – измънка някакъв мъж, който, ако се съди по облеклото му, някога съвсем бяло, вероятно беше от лекарите. /Тези униформи са много практични, позволяват ви да класифицирате съществата, без да ви е грижа за тяхната самоличност/. Генерале... Не се осведомихме за причината на... – Държа да ви уточня, че никога не съм одобрявал този термин – „несполучлив опит за насилствена смърт“. – уточни трета личност, облечена в цивилни дрехи. – От техническа гледна точка... – От техническа гледна точка и четиримата са мъртви. – прекъсна го мъжът в бялата риза. Овалът на лицето му ме караше да си мисля за белка, без да мога да кажа точно защо.

– Продължавам да чакам – сметна за нужно да настои генералът.

– Добре – казах.

И шестимата се скупчиха около леглото.

Невъзможно ми беше да разбере и една дума от техния концерт от въпроси; обикновеното им иронично подхвърляне изглежда бе отприщило цял словесен порой, достоен за най-долнопробен водевил. Но бурята се успокои по-рано от предвиденото и един стар господин, явно психиатър – който впоследствие оказа се, беше наистина психиатър, – се наведе над мен и запита:

– Кое е добре, малкия? Разкажете ни всичко!

В някаква стая някой изкрещя.

– Че вие чакате – отвърнах, учленявайки с мъка. – И чакате именно обрат на нещата. Нямам какво да ви кажа. Първо, аз нищо не знам. И после, не ви обичам.

Тази последна фраза ми прозвуча лекичко безразсъдно, но бе късно вече да се вземам думите назад; старият психиатър се надвеси още малко над мен, наказвайки ме да съзерцавам покъртителната гледка на рядката му брадичка.

– Да...? Говорете, отпуснете се...

– Какво е усещането да си умрял? – подхвърли въпроса си едно момиче, изправило се в долната част на кревата.

– Горедолу същото, каквото и да си жив – отговорих.

Психиатърът изпепели с поглед момичето, все едно, че тя току що беше счупила скъпа, семейна реликва.

– Вървете си – измърморих. – Оставете ме на спокойствие.

– Развържете го – нареди генералът. – В състоянието, в което е, няма опасност да направи големи бели.

И той се завъртя на пети, напусна стаята с явно презрение към всички присъстващи и в частност към мене.

С потискащо „плюък“ ремъците паднаха от двете страни на леглото. Освобождавах ме от въжетата, но аз продължавах да се чувствавам овързан. Изчаках няколко мига, преди да се изправя. Леко главозамайване, малко звезди пред очите – всичко това беше нормално. Халтавата ми ортопедическа шина издаде странни звуци и за секунди аз се уплаших, че ще ме изостави. Не. Толкова по-зле, щяхме да я караме с достойнство.

Те напрегнато наблюдаваха най-малките ми движения; всяко потърпване на мускулчетата, всяка искрица живот, пробляснала по тялото ми, предсказваше чудо. От техническа гледна точка аз вече бях умирал два пъти.

Седнах на ръба на леглото.

– Спрях ли да дишам в даден момент? Искам да кажа, че кожата ми не е посиняла, устните ми все още не са успели да се обезкръвят. Вие ли сте се намесвали?

Не можем да ви отговорим на тези въпроси – отвърна лекарят. – Нямаме право. – Той хвърли леко обезпокоен поглед към второ момиче, застанало малко по-назад от другите – без съмнение, друг служител от Службите за Сигурност.

– Кои са другите, които не са успели да умрат? Мога ли да ги видя? Дали... Дали те също са самоубийци?

– Нищо не мога да ви кажа.

– Тогава, кажете ми какво правите тука? Дошли сте само да гледате? Нали затова имате камери! Тогава можете да се върнете в електронния бункер, да се предпазите от заразата. Никога нищо не се знае, така ли е? Ами ако всичкото това е заразно?

– Случаят е точно такъв! – каза лекарят.

После си прехапа устните, осъзнал, че твърде много е казал; осъзнал, че се е оставил да бъде изненадан от собственото си желание час по-скоро да изясни ситуацията, да обясни, да разбере...

– Заразно?

Гледах го с широко отворена уста. Заразно?

Избухнах в луд смях. Този път вече беше прекалено. Безсмъртието се оказваше заразна болест! Представих си физиономии на всички онези, които като мен щяха да почувстват, че са ограбили смъртта им в последния момент; представих си физиономии на всички тези, които никога нямаше да могат да изберат вечния покой, да ритнат столчето

под себе си... Всички онези, които щяха да се окажат обречени да влачат със себе си от векове за векове своето жалко съществуване – вечно болнави старци; изтерзани от мъка болни; отчаяни или просто изморени от живота същества; посредствени, грозни, пропаднали... Обречени за цял живот, разпространители на голямата болест, дишащи завинаги, мислещи завинаги...

Ортопедическата шина прашеше отвсякъде; чух вратата да се захлопва и забелязах, че служителката от Службите за Сигурност беше напуснала стаята. Лекарят бе силно пребледнял; навярно вече се виждаше смъртен, порицан, уволнен, вкаран в затвора...

Съобщиха ми, че мога отново да се движа свободно вътре в болницата, но при едно условие – да се представям с различно име: другият беше умрял. Само по ортопедическата шина на тила ми никой нямаше да ме разпознае. Бяха се възползвали от състоянието ми на безсъзнание, за да ми боядисат и подстрижат косите. В такава хитрина липсваше всякаква оригиналност, но според тях, това щеше да бъде достатъчно.

Когато ме оставиха насаме със себе си, аз се престаших и си подадох носа навън. По коридорите все така бе оживено, цареше все същата пагубна, трескава лудост. Нищо не се бе променило. Но след известно време, бях сигурен в това, новината щеше да се разпростре – „... безсмъртието, безсмъртието, открили са вируса на безсмъртието...“, – и щеше да дойде до края на това прекрасно, шаблонно и еднообразно брожение насам-натат, щеше да дойде края на това обезумяло танцуване, сякаш дадено и установено веднъж и завинаги.

В действителност, мина доста време преди да избухне бомбата; използвах тези дни, за да наблюдавам и следя симптомите на безуспешната смърт. Понякога тези симптоми бяха едва доловими, понякога съвсем явно натрапващи се, но всички доказваха, че у хората бе имало опити за самоубийства. Впоследствие трябваше да науча, че тази тенденция за самоунищожение се бе проявявала сред двадесет и пет процента от онези, на които им бяха съобщили, че никога, ама никога няма да могат да умрат. Все още склонни да вярват в принудата, всички лекари от отдела за спешна медицинска помощ щяха да нарекат този феномен „синдром на хипертрофия на Танатос“. Един младеж, стигнал до ръба на нервната криза и покрит отвсякъде с превръзки, ми разказа как се бе опитал да се принесе в жертва, самозапалвайки се жив. Постоянно повтаряше: „Не можа да се получи, не можа да стане!“ И не успяваше да разбере защо цялото му тяло бе в изгаряния, а лицето облято в сълзи. Раните му заздравяваха бързо, но той отново щеше да опита. Чакаше го дълга

поредица от потъвания в небитието на samozапалващите се и отново връщане към този свят. Търпеливо. Без да може с нищо да промени нещата. Хареса ми един друг младеж, самоубивал се като мене, който си бе поставил за цел да обезобразява тялото си, равномерно, част по част, крайник по крайник, като така изразяваше своята ненавист към него. „С риск да оживея – казваше той – но в колкото се може по-отвратително състояние!“ И се осакатяваше по най-жесток начин – прерязваше си сухожилията, гасеше цигарите по най-нежните места на кожата си, отсичаше пръстите си един по един. Искаше всеки миг от деня да му напомня за прекрасното намерение, навярно някога е бил много красив; дори си помислих, че може би е бил художник или нещо такова – във всеки случай, човек на изкуството, – някой, който не би могъл да не се опита да избегне или поне да заобиколи съществуващите закони на всекидневието, на действителността. Виждах го как буквално си блъска главата в стените, сякаш искаше непрестанно да доказва на самия себе си, че стените реално съществуват, тук, че може би мъничко се приближават към него, че може би мъничко стават по-твърди, мъничко по-масивни, мъничко по-високи. Той повече никога нямаше да рисува. „Има ли някакъв смисъл?“ – каза ми един ден. – „Вече няма нищо, което да ме подтиква, няма я музата, няма вече начин, по който да се измъкнеш. Всичко приключи, в това съм сигурен, всичко се затвори в един вечен кръг. Защо тогава, какъв е смисълът да се мъча да напусна едно място, за което предварително знам, че е безгранично? Опитвахме се да променим света и той така добре ни се противопостави, че ни лиши от нашата единствена свобода. Ние вече никога няма да променим нищо, никога!“

На другия ден той си беше изтръгнал езика.

Всички говореха за война. Слуховете твърдяха, че вирусът на безсмъртието бил изкуствен и че бил изпратен от една велика чужда сила, много добре позната. Аз мълчах. Освен че една такава хипотеза ми изглеждаше напълно абсурдна /по принцип, враговете се убиват/, не държах да разпространявам, че именно аз бях първоначалният приносител на заразата. И не можех да възприема, че някаква политическа група би могла да ме избере, мен, за човека, който да се ползва с всички облаги от тази съмнителна привилегия, а именно: че е дарил безсмъртието на западния свят. Този въпрос бе успял да породи у мен известен интерес.

Паниката постепенно се разпростирала във всички отделения на болницата. Дори хората от службите за сигурност бяха започнали да изпитват някакви вълнения – все едно, че имаха души и можеха да чувстват. Добавяха се нови легла във вече препълнените с хора стаи; броят на

носилките по коридорите се увеличаваше – поредната партида от нещастни случаи по време на работа и катастрофи по пътя, – всички бяха изненадани, че все още продължават да дишат, но не чак толкова изненадани, за да спрат потока от ругатни и дълбоки въздишки. Войната... Изглежда, че чужди танкове кръстосваха по нашите улици; никога не ги видях. Не четях вестници и не гледах новините по телевизията. Говореше се, че навън епидемията се разпространявала с безпрецедентна бързина, но аз трябваше да се задоволя да наблюдавам онова, което ставаше в болницата: Службите за Сигурност отдавна бяха зазидали всички прозорци. Навсякъде безцелно се скитаха съкрушени същества, с обезумели погледи. Станали жертва на този необикновен сблъсък, който ги беше застигнал и се беше стоварил отгоре им в последния момент, точно тогава, когато със сетни сили, залитащи, те бяха правели последните стъпки в своя живот. Като че ли навсякъде цареше тих, неопишуем ужас. Смазващата мисъл в съзнанието, че нещо непоправимо току-що се е случило. Просто ей така, за нищо, с лоши намерения, само за да направи зло. Никой не умираше. Изпаднали в несвят, хората се блъскаха едни други и блънуваха, тичаха безцелно насам-натам. Няколко глупаци цъфтяха в лъчезарни усмивки, готови да вегетират блажено за неопределено време в безкрая, готови да заразят с доволните си и отвратителни физиономии своите братя по окови, сега, и след това, и още, и още...

Вече не броя годините. Войната още продължава. Навярно никога няма да спре.

Не напуснах болницата. Някой, някъде, бе сметнал за добре да уведоми всички, че именно аз съм бил първият безсмъртен в този последен етап от историята на нехората. И е по-добре за мен да се крия. Държат ме отговорни за всичко, което се е случило.

Виновен, виновен, виновен.

Завинаги...

КРАЙ

© Емануел Жуан
© 1993 Любомир Найденов, превод от френски

Le suicide sans fin

ВОЙ
Френски фантастични разкази
НАЙ-ДОБРОТО ОТ НОВАТА ФРЕНСКА ВЪЛНА

(С) ИЗДАТЕЛСТВО „ПОЛЮСИ“ 1993
(С) Любомир Найденов – съставител и преводач

ПРЕВОДАЧЪТ И ИЗДАТЕЛИТЕ БЛАГОДАРЯТ НА:
г-н ПИЕР-ЖАН БРУЙО, президент на Френската асоциация за научна фантастика
г-н РИШАР КОМБАЛО, критик и съставител
КАКТО И НА ВСИЧКИ ПРЕДСТАВЕНИ АВТОРИ, ЗА ЛЮБЕЗНОТО
СЪДЕЙСТВИЕ И УЧАСТИЕ В НАСТОЯЩИЯ СБОРНИК.

СЪДЪРЖАНИЕ:
МУХАТА И ПАЯКЪТ. Серж Брусоло
БЕЗКОНЕЧНОТО САМОУБИЙСТВО. Емануел Жуан
КАТО ПТИЦА. Жан-Даниел Брек
ВОЙ. Ришар Канал
ТАЙНСТВЕНИТЕ КАКАВИДИ. Жак Барбери
ЕЛАТЕ В МОЯ ДВОРЕЦ. Жан-Клод Дюниак
ВИТАЛЕН СЪН. Серж Льоман
НЯКОЛКО ДУМИ ЗА АВТОРИТЕ. Л. Найденов

Формат 84 x 108/32
Обем 11,50 п.ч.
Тираж 7 000
Печат и подвързия ДФ „Абагар“ – Ямбол

Сканиране, разпознаване и редакция: SecondShoe, 2006

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2145>]